

Sygnatura akt VIII C 2259/18

\$%\$ (...)

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 września 2019 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu VIII Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: Sędzia Anna Martyniec

Protokolant: Alicja Winiarska

po rozpoznaniu w dniu 23 września 2019 r. we Wrocławiu na rozprawie sprawy

z powództwa (...) Sp. z o.o. z siedzibą we W.

przeciwko T. D.

o zapłatę

I. oddała powództwo;

II. zasądza od strony powodowej na rzecz pozwanego kwotę 917 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygnatura akt VIII C 2259/18

\$%\$ (...)

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 23-11-2018 r. (data złożenia w biurze podawczym tut. Sądu) strona powodowa (...) sp. z o.o. we W. domagała się zasądzenia ma jej rzecz od pozwanego T. D. kwoty 5.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych, jak również wniosła o zwrot kosztów procesu.

W uzasadnieniu wskazała, że otrzymała zlecenie polubownej windykacji długów (wierzytelności) pozwanego. W dniu 08-02-2018 r. pozwany zawarł umowę pożyczki extraportfel.pl z terminem zwrotu do dnia 23-02-2018 r. Ponieważ pozwany nie spłacał zadłużenia, w dniu 21-09-2018 r. wierzyciel zlecił stronie powodowej windykację polubowną tego zadłużenia. W ramach zlecenia windykacji strona powodowa próbowała skontaktować się z pozwanym za pośrednictwem telefonów i komunikacji elektronicznej. Pozwany oddzwonił i naruszył dobra osobiste strony powodowej. Pozwany używał zwrotów: „Pocałujcie mnie w dupę”, „Tacy z was negocjatorzy jak koziej dupy trąba”, „Zamknij się kurwo”. Strona powodowa nie zasłużyła sobie w żaden sposób na tego rodzaju wulgarne, obraźliwe, poniżające, uwłaczające ludzkiej godności wyzwiska i pomówienia. Tego typu zwroty nie mieszczą się w pojęciu dobrych obyczajów, a także są sprzeczne z moralnymi i oczekiwanymi przez społeczeństwo normami. Jako podstawę dochodzonego roszczenia strona powodowa wskazała na art. 24 k.c. Wskazano, że jednym z dóbr osobistych, które są najbardziej chronione, jest dobre imię, które doznaje uszczerbku na skutek działania innych osób przypisujących status kogoś nie wartościowego.

W piśmie procesowym z dnia 23-05-2019 r. (data nadania na poczcie), pozwany wniósł o oddalenie powództwa.

W piśmie z dnia 27-08-2019 r. (data nadania w urzędzie pocztowym) pozwany wniósł o przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Opolu. Wniosek został oddalony przez tut. Sąd na rozprawie w dniu 23-09-2019 r.

Na rozprawie w dniu 23-09-2019 r. pozwany przyznał, że pozwany użył słów, które strona powodowa wskazała w pozwie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Strona powodowa prowadziła windykację kwoty 595 zł i w tym celu kontaktowała się z pozwanym zarówno w drodze SMS, jak i telefonicznie.

(Dowód: nagrania na płytach CD, k. 5).

Pozwany był nagabywany przez pracowników strony powodowej, którzy często wysyłali do niego SMS-y i dzwonili do niego. Na otrzymane SMS-y i połączenia telefoniczne pozwany odpowiadał. Rozmowy pracowników strony powodowej z pozwanym nie były uprzejme. Ton rozmów był nieprzyjazny, a pracownicy strony powodowej byli napastliwi w stosunku do pozwanego; nie dawali mu dojść do głosu oraz uniemożliwiali mu swobodne wypowiedzi.

(Dowód: nagrania na płytach CD, k. 5).

W reakcji na działania windykacyjne i zachowanie pracowników strony powodowej pozwany reagował nerwowo; w trakcie rozmów użył sformułowań: „pocałujcie mnie w dupę”, „tacy z was negocjatorzy, jak koziej dupy trąba”, „zamknij się kurwo”.

(Dowód: okoliczność bezsporna).

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Pozwany przyznał, iż użył wobec pracowników strony powodowej słów takich, jak wskazane w pozwie; na załączonym do pozwu nagraniu rozmowy słyhać wypowiedź pozwanego „zamknij się kurwo” (czwarte nagranie na płycie).

Zgodnie z art. 229 k.p.c. nie wymagają dowodu fakty przyznane w toku postępowania przez stronę przeciwną, jeżeli przyznanie nie budzi wątpliwości.

Zgodnie z art. 448 k.c. w razie naruszenia dobra osobistego sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone, odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę lub na jego żądanie zasądzić odpowiednią sumę pieniężną na wskazany przez niego cel społeczny, niezależnie od innych środków potrzebnych do usunięcia skutków naruszenia. Przepis art. 445 § 3 stosuje się.

Przesłanką odpowiedzialności na podstawie art. 448 k.c. jest naruszenie dobra osobistego powodujące szkodę niemajątkową. Pojęcie krzywdy, o której mowa w art. 448 k.c., oznacza szkodę o charakterze niemajątkowym, będącą następstwem naruszenia dobra osobistego.

Mając na względzie powyższe regulacje, wskazać należy, że do przesłanek ochrony dóbr osobistych należy zaliczyć istnienie dobra osobistego, zagrożenie lub naruszenie tego dobra, bezprawność zagrożenia lub naruszenia, przy czym

to na powódzie ciąży obowiązek wykazania, iż doszło do zagrożenia lub naruszenia istniejącego dobra osobistego. Nie wystarcza tu powołanie się na naruszenie „dóbr osobistych”, rozumiane jako jakaś krzywda, dyskomfort, ujemne przeżycie psychiczne. Zaznaczyć należy, że przepis art. 24 k.c. wprowadza swego rodzaju domniemanie bezprawności - ciężar wykazania, że zagrożenie lub naruszenie dobra osobistego nie miało charakteru działania bezprawnego obciąża osobę, która dobro osobiste naruszyła. W orzecznictwie podkreśla się, że bezprawność winna być traktowana w kategoriach obiektywnej (przedmiotowej) kwalifikacji czynu z punktu widzenia jego zgodności z prawem i zasadami współżycia społecznego. Działanie bezprawnym jest działanie sprzeczne z normami prawa lub zasadami współżycia społecznego. Natomiast okolicznościami wyłączającymi bezprawność są: działania mające oparcie w przepisach prawa, działania za zgodą pokrzywdzonego oraz w wykonywaniu prawa podmiotowego (por. wyr. Sądu Najwyższego z dnia 04.06.2003 r., I CKN 480/01 niepubl.). Żądając zadośćuczynienia konieczne jest dodatkowo wykazanie winy sprawcy naruszenia. Przyznanie „odpowiedniej sumy tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę” stosownie do przepisu art. 448 k.c. wymaga bowiem, oprócz ustalenia rodzaju dobra, które zostało naruszone, stopnia nasilenia i czasu trwania ujemnych przeżyć psychicznych spowodowanych naruszeniem, także uwzględnienia stopnia winy osoby naruszającej dobra osobiste.

Przepis art. 448 k.c. ma zastosowanie także do ochrony dóbr osobistych osób prawnych.

W wyroku Sądu Najwyższego z dnia 14 listopada 1986 r., (II CR 295/86 OSNCP 1988, nr 2-3, poz. 40), który to pogląd Sąd podziela, przyjęto, że dobra osobiste osób prawnych to wartości niemajątkowe, dzięki którym osoba prawna może funkcjonować zgodnie ze swym zakresem działań. Za istotne z punktu widzenia funkcjonowania osób prawnych należy więc uznać szeroko rozumianą sferę identyfikacji osoby prawnej, dla której pierwszorzędne znaczenie ma jej nazwa. Dobra osobiste osób prawnych stanowią zatem wartości niemajątkowe, dzięki którym osoba prawna może funkcjonować zgodnie ze swym zakresem działania. W odniesieniu do podmiotów działających w takiej formie organizacyjno - prawnej niewątpliwie można mówić o ich dobrym imieniu (dobrej sławie, reputacji, autorytecie, wizerunku), lecz nie o godności osobistej, gdyż to ostatnie dobro przynależy wyłącznie osobom fizycznym. Dobre imię osoby prawnej jest łączone z opinią, jaką o niej mają inne osoby ze względu na zakres jej działalności. Oznacza to, że dobre imię to dobro osobiste odnoszące się do zewnętrznego postrzegania danej osoby prawnej. Jego naruszenie może polegać bądź na rozpowszechnianiu zarzutów określonej treści, bądź na ujemnej ocenie działalności danego podmiotu. Dobre imię osoby prawnej naruszają więc wypowiedzi, które przypisują jej niewłaściwe postępowanie mogące spowodować utratę do niej zaufania potrzebnego do prawidłowego funkcjonowania w zakresie swych zadań (zob. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 24 września 2008 r. sygn. akt II CSK 126/08 OSNC-ZD 2009/2/58, Palestra 2008/11-12/309, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 marca 2018 r. sygn. akt III CSK 387/16 oraz wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 29 marca 2017 r. sygn. akt I ACa 138/16).

W konsekwencji powyższego należy wskazać, że czym innym jest naruszenie dóbr osobistych osoby fizycznej, a czym innym jest naruszenie dóbr osobistych osoby prawnej. Nie wszystkie dobra osobiste, które przysługują osobie fizycznej przysługują też osobie prawnej.

W przypadku osoby prawnej nie można mówić o takich dobrach jak cześć, godność oraz tego typu przymiotach, które nierozzerwalnie związane są jedynie z przyrodzoną, nienaruszalną i niezbywalną, konstytucyjnie chronioną, godnością człowieka (art. 30 Konstytucji). Można natomiast mówić o takich dobrach, jak dobre imię, którego naruszenie niewątpliwie może utrudnić wykonywanie działalności danej osoby prawnej np. w zakresie marketingu czy reklamy jej działalności.

Niewątpliwie – co przyznał pozwany – miało miejsce z jego strony użycie w stosunku do pracowników strony powodowej wypowiedzi, o których mowa w pozwie. Takie wypowiedzi jednak, w ocenie Sądu, mogłyby co najwyżej naruszać dobra osobiste osób fizycznych

(tj. pracowników strony powodowej, którzy telefonicznie rozmawiali z pozwanym), a nie dobra osobiste strony powodowej jako spółki prawa handlowego. Nie doszło bowiem do naruszenia dobrego imienia strony powodowej jako spółki prawa handlowego. Kierowane przez pozwanego do pracowników strony powodowej obraźliwe sformułowania miały jedynie charakter wewnętrzny i nie odnosiły się do zakresu działania powodowej spółki czy jej prezentacji na rynku. Konkretnie sformułowania kierowane do konkretnego organu osoby prawnej, a nawet do konkretnych osób wchodzących w skład tego organu upubliczniane tylko na forum wewnętrznym, a nie na zewnątrz, nie mogą prowadzić do naruszenia dobra osobistego w postaci dobrego imienia osoby prawnej czy też jej reputacji, a więc opinii o tej osobie na zewnątrz (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego z dnia 20 listopada 2015 r. sygn. akt I ACa 636/15).

Ponadto, jak wynika z przedłożonych do pozwu na płytach CD nagrań zachowanie pracowników strony powodowej prowadzących czynności windykacyjne w stosunku do pozwanego, pozostawiało wiele do życzenia, jeśli chodzi o uprzejmość, grzeczność, czy zasady kultury. Z ww. nagrań wynika wprost, że pracownicy używali tomu obraźliwego, nie pozwalali pozwanemu na swobodne wypowiedzi oraz byli napastliwi w sferze werbalnej. Pozwany, który jest osobą starszą, był przez nich często nagabywany SMS-ami i telefonami. Trudno więc było oczekiwać od niego w takich okolicznościach zachowania spokoju, czy racjonalnej i wyważonej reakcji.

W konsekwencji nie można mówić, iż stronie powodowej należy się jakiejkolwiek zadośćuczynienie.

Mając na uwadze powyższe Sąd, w oparciu o art. 448 k.c., powództwo oddalił (pkt I).

Orzeczenie o kosztach procesu (pkt II) zostało wydane w oparciu o art. 98 § 1 i 3 k.p.c. oraz § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (j.t. Dz. U. z 2018 r., poz. 265). Kosztami procesu został obciążona strona powodowa jako przegrywająca sprawę w całości. Na koszty procesy składają się kwoty: 900 zł kosztów zastępstwa procesowego oraz 17 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.